

Kedves Tanárok, Kedves Szülők, Kedves Ballagó Társaim!

Tavaly ugyanitt álltam, mint tizenegyedikes és az akkori végzősöket búcsúztattam. Akkor könnyebb volt megtalálni a megfelelő szavakat. Elég volt pár kedves gondolat, néhány általános pillanat az iskola életéből, itt-ott egy-két közhely és kész is. De ez most más.

Ez olyan, mint egy könyv utolsó sora, vagy egy film stáblista előtti utolsó jelenete. Nekem kell megírnom a befejezést és ez nehéz. Szinte lehetetlen méltó lezárást adni egy történetnek, amelynek pontos lefolyását sem tudom felidézni igazán.

De ha ez egy film lenne, akkor a kilencedik az egy elrontott előzetesnek számítana a covid miatt. A tizedik a film első harmada, mikor még nem érted egészen, hogy ki kicsoda, mit akar, miért van itt, meg úgy amúgy. Tizenegyedikekre beindul a cselekmény, megvannak a kedvenc karaktereid és várod, vajon hova lyukad ki ez a sztori. A tizenkettediket tovább lehet bontani.

Szeptemberben a bonyodalom, a második félév az késleltetés és fokozás, most a ballagás a tetőpont, az érettségi a megoldás és a tanulság, amikor pedig a szóbelik után nevéükön szólítanak, és átvesszük a bizonyítványokat, az a stáblista. A filmkritikusoknak szerintem tetszene, megérné a mozijegy árát.

Aztán napokig még gondolkodnánk azon, amiket láttunk, és tovább gondolnánk a sztorit.

Mert 4-5 év alatt valahogy a fagyitölcsérből forgáskúp lett, a virágcserepből meg csonkakúp. A morfémák összeálltak többszörösen összetett mondatokká, az egyszerű megszemélyesítések helyét a József Attilai komplexképek vették át. Létrejött és össze is omlott a Német- Római Császárság, Kirobbantak és lezárultak háborúk és valahogy belőlünk is történelem lesz nemsokára.

A kanizsai szűk folyosói, meredek lépcsői, már csak halovány emlékek lesznek. Emlék lesz a tornaterem, ahol vagy forróság vagy északisarki hideg van, köztes állapot nincs. Emlék lesz a könyvtár, ahol a lyukasórákat töltöttük, ki tanulással, ki YouTube-ozással. Emlék lesz az ének óra, és a megtanult dalok, emlék lesz a földrajz és a közzétípusok. Emlék lesz a magyaróra, és mondanám, hogy emlék lesz disztichon is, de nem tudom hányan gondolnak majd vissza a verslábakra.

Emlékek lesznek tehát az órák, a dolgozatok, a felelések, a tanárok is. Emlékek lesznek a szekrények a kilencedikben elrejtett szendviccsel, ami azóta önálló életre kelt. Az osztálykirándulások, és diáknapiak. A karácsonyi hangversenyek és Dorottya-bálok.

Helyettük lesznek majd előadóterem és gyakorlatok, zh-k és beadandók.

Szeptembertől sokan új városba, talán még új országba is költözünk. Többé nem az Aréna utca lesz a reggeli úticél, nem a 7:45-ös csengővel indul majd a nap. Egy korszak most lezárul, új fejezet kezdődik valamennyiünk számára.

Most van rá lehetőség, hogy teret engedjünk az új tapasztalatoknak és élményeknek. Forduljunk kíváncsisággal és reménnyel telve az elkövetkezendők felé, és tekintsünk vissza

meleg szívvel a kanizsai falai közt eltöltött pillanatokra. Emlékezzünk, de csak a szépre, és hunyjunk szemet a nehézségek felett.

Épp ezért ne is beszéljünk a jövőheti érettségiről, és ne irigykedjünk, hogy a többi diák otthon lesz, és délig alszik. Ellenben adjunk magunknak egy percet, hogy végig gondoljuk az elmúlt éveket, hogy elbúcsúzzunk egymástól, és hagyjuk megtörténni azt, aminek meg kell történnie: Hagyjuk, hogy megírja magát a befejezés!

Andrássy Lászlót szavaival élve:

A kerek történeteket szeretjük, szeretünk jelen lenni a kezdetnél és a végnél is. A valóságban ez ritkán adatik meg. Kis kezdetek, kis befejezések. Még a saját kezdeteinkről is csak beszámoló útján értesülünk, ha egyáltalán. A végünkről pedig ismét csak beszámoló szólhatnak majd, de már nem nekünk.

Varga-Kaizler Bársonyka 12.A

Szombathely, 2024. május